

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/18/2025
Identifikačné číslo spisu:	3820010255
Dátum vydania rozhodnutia:	14.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3820010255.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvinených D. Š. a A. C. a spol., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 14. mája 2025 dovolanie obvineného D. Š. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Ing. Ľubomíra Havlíka a dovolanie obvineného A. C. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Antona Svitoka proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. novembra 2021, č. k. 2To/104/2021-2545, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených D. Š. a A. C. sa odmietajú.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 31. augusta 2021, č. k. 3T/51/2020-2439, v spojení s opravným uznesením zo 7. septembra 2021, č. k. 3T/51/2020-2442 uznal obvinených D. Š. a A. C. vinnými z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona a obvinených C. Š. a N. T. vinnými z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, spáchaný sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

si od presne nezistenej doby až do dňa 06. novembra 2019 neoprávnene zadovážovali omamné a psychotropné látky, a to metamfetamín (pervitín), ktorý je v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v platnom znení zaradený do II. skupiny psychotropných látok, extázu (MDMA) a marihuanu (rastliny rodu Cannabis), ktoré sú v zmysle Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných

látok, tieto látky následne prechovávali najmä pri sebe, v nehnuteľnostiach a v motorových vozidlách, ktoré užívali, ako aj na iných miestach v F. kraji (v tzv. mŕtvych schránkach) a tieto za účelom zisku predávali ďalším osobám, a to konkrétne:

obvinený D. Š.

si v období minimálne 9-tich mesiacov pred 6.11.2019 nezisteným spôsobom opakovane obstarával metamfetamín vo väčšom množstve a následne ho minimálne sedemkrát predal obvinenému C. Š. v množstve 50 gramov na jeden nákup za cenu 26 eur za jeden gram, a to formou „mŕtvej schránky“, teda tak, že mu ho po predchádzajúcom telefonickom dohovore nechal ukrytý na vopred dohodnutom mieste v okrese D., kde si ho tento vyzdvihol a nechal mu tam peniaze, a taktiež mu v období od leta roku 2019 do 6.11.2019 celkom trikrát predal rovnakým spôsobom metamfetamín v množstve 500 gramov na jeden nákup za cenu 25 eur za gram tejto látky, pričom obvinený C. Š. ho v týchto prípadoch kupoval spoločne s obvinenou N. T.,

obvinený A. C.

si v období minimálne od mesiaca august 2018 do júla 2019 nezisteným spôsobom opakovane obstarával metamfetamín vo väčšom množstve a následne ho spočiatku raz za týždeň v množstve 20 až 100 gramov na jeden nákup predával obvinenej N. T. za cenu 30 až 35 eur za jeden gram a neskôr raz za dva až tri týždne v množstve 200 gramov na jeden nákup za cenu 31 eur za jeden gram tým spôsobom, že po predchádzajúcom telefonickom dohovore spravidla formou SMS, sa osobne stretli v okolí mesta D. a uskutočnili uvedený obchod, pričom takto jej spolu predal najmenej 3 kg metamfetamínu,

obvinený C. Š.

si v období od januára 2018 do 6.11.2019 neoprávnene, presne nezisteným spôsobom, na presne nezistenom mieste, zadovážoval extázu a marihuanu, a kúpou si zadovážoval metamfetamín, pričom v období minimálne 9-tich mesiacov pred 6.11.2019 zakúpil sedemkrát od obvineného D. Š.K. 50 gramov metamfetamínu na jeden nákup za cenu 26 eur za jeden gram, a to formou „mŕtvej schránky“, teda tak, že po predchádzajúcom telefonickom dohovore mu ho tento nechal ukrytý na vopred dohodnutom mieste v okrese D., kde si ho C. Š. vyzdvihol a nechal mu tam peniaze a taktiež v období od leta roku 2019 do 6.11.2019 celkom trikrát zakúpil od obvineného D. Š. rovnakým spôsobom metamfetamín v množstve 500 gramov na jeden nákup za cenu 25 eur za gram tejto látky, pričom tento kupoval spoločne na polovicu s obvinenou N. T. a po zakúpení si ho rozdelili, a následne obvinený C. Š. metamfetamín užíval, prechovával a predával svojej vybudovanej sieti menších dilerov a koncových užívateľov, pričom

pri domovej prehliadke, vykonanej u neho dňa 6.11.2019 v rodinnom dome na adrese D. č. X boli zaistené:

stopa č. 1 - plastová nádobka s uzáverom, obsahujúca sušený rastlinný materiál s hmotnosťou 32,720 g a priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 16,2 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 177 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 261,76 eur,

stopa č. 2 - plastové vrečko s tlakovým uzáverom, obsahujúce sušený rastlinný materiál s hmotnosťou 4590 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 9,82 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 15 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 39,20 eur,

stopa č. 3 - plastové vrečko s tlakovým uzáverom, obsahujúce sušený rastlinný materiál s hmotnosťou 7862 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 4,7 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 16 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 62,89 eur,

stopa č. 6 - plastová krabička, obsahujúca plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 7 ks ružových tabliet s celkovou hmotnosťou 2719 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky 3,4

metyléndioxymetamfetamín (MDMA) 35,2 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 7 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 50 mg absolútneho MDMA vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 70 eur a 1 ks zelená tabletká s hmotnosťou 384 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky 3,4 metyléndioxymetamfetamín (MDMA) 38,1 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 1 jednotlivú dávku drogy, s obsahom minimálne 50 mg absolútneho MDMA vo forme bázy, ktorá je spôsobilá po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 10 eur,

pri domovej prehliadke, vykonanej u neho dňa 6.11.2019 v rekreačnej chatke bez súpisného čísla, nachádzajúcej sa na parcele č. XXXX/XX, v katastrálnom území U. A., bola zaistená (stopa č. 1) plastová nádobka s uzáverom, obsahujúca sušený rastlinný materiál s hmotnosťou 30,88 g a priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 16,8 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 173 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 247,04 eur,

pri prehliadke iných priestorov a pozemkov, vykonanej u neho dňa 6.11.2019, v priestoroch osobného motorového vozidla C. I. V. X., EČ: F., zelenej metalízy boli zaistené:

stopa č. 1 kovová drvička, obsahujúca sušený rastlinný materiál s hmotnosťou 188 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 18,3 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 1 jednotlivú dávku drogy, s obsahom minimálne 10 mg THC, ktorá je spôsobilá po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 1,50 eur,

stopa č. 2 - sklenený pohár s etiketou: „Pretlak, F.“ obsahujúci biely kryštalický materiál bez viditeľných prísad s hmotnosťou 32,489 g a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 76,9 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 625 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 1.949,34 eur,

stopa č. 3 - zatavená striekačka s obsahom béžového materiálu bez viditeľných prísad s hmotnosťou 1489 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 64,9 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 24 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 89,34 eur,

stopa č. 4 - papierová „skladačka“ formátu A4 s obsahom bielej kryštalickej látky s hmotnosťou 2772 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 64,1 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 44 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 166,32 eur,

pri domovej prehliadke, vykonanej u neho dňa 6.11.2019 v rekreačnej chatke súpisného čísla XXX, nachádzajúcej sa na parcele č. XXXX/XX, v katastrálnom území U. A., bolo zaistené (stopa č. 5) plastové vrecko s tlakovým uzáverom, obsahujúce sušený rastlinný materiál s hmotnosťou 702 mg a s priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 10,9 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 3 jednotlivé dávky drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 5,61 eur,

pri prehliadke iných priestorov a pozemkov, vykonanej u neho dňa 6.11.2019 v priestoroch garáže súpisného čísla XXX, nachádzajúcej sa na parcele č. XXX, v katastrálnom území D., bola zaistená (stopa č. 3) čierna krabička s nápisom „energít“ obsahujúca 2 ks cigariet s obsahom zmesi tabaku a sušeného konope (marihuany) s celkovou hmotnosťou 613 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 6,2 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 1 jednotlivú dávku drogy, s obsahom minimálne 10 mg THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, ktorej hodnota nebola stanovená,

pri ohliadke miesta činu, ktoré sa nachádza medzi garážami na Ul. A. v D., vykonanej dňa 6.11.2019, boli zaistené veci, ktoré obžalovaný C. Š. počas zadržania odhodil, a to igelitový sáčok s obsahom bielej kryštalickej látky (stopa č. 1) s hmotnosťou 3515 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 43,1 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 38 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 210,90 eur, a modrá plastová krabica (stopa č. 3) s obsahom zelenej sušenej rastliny s hmotnosťou 1326 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 13,27 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 6 jednotlivých dávok drogy, s obsahom minimálne 10 mg THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 10,60 eur,

pričom obvinený C. Š.L.

v období od novembra 2018 do novembra 2019 na rôznych miestach v D., v U. A. a okolí predával v priemere 2-krát za týždeň za sumu 10, 20 alebo 30 eur presne nezistené množstvo metamfetamínu osobe G. O.,

v období od januára 2019 do apríla 2019 na rôznych miestach v obci U. A. a okolí predával v priemere 2-krát za mesiac za sumu 100 eur presne nezistené množstvo metamfetamínu a približne päťkrát predal vždy po 5 gramov marihuany za sumu 50 eur osobe F. Č.,

v presne nezistenom období od roku 2017 do apríla 2019 na rôznych miestach v U. A. a okolí približne osemkrát predal za rôzne sumy od 50 do 100 eur presne nezistené množstvo metamfetamínu osobe D. O.,

v období od septembra 2019 do 6.11.2019 minimálne raz v D. predal presne nezistené množstvo metamfetamínu osobe F. I.,

v období od februára 2019 do augusta 2019 na rôznych miestach v U. A., D., Č. a okolí predával v priemere 2-krát za mesiac presne nezistené množstvo metamfetamínu za sumu 30 až 35 eur za jeden kubík, v objeme od 10 do 30 gramov na jeden nákup osobe K. D.,

v období od novembra 2018 do septembra 2019 na rôznych miestach v U. A.Z. a okolí predával v priemere 3-krát za mesiac presne nezistené množstvo metamfetamínu za sumu 40 eur za jeden kubík, ale aj výmenou za rôzne veci (oblečenie, šperky), v objeme pol kubíka na jeden nákup osobe G. H.,

obvinená N. T.

minimálne od augusta 2018 až do zadržania dňa 6.11.2019 neoprávnene kúpou si zadovážovala extázu a marihuanu tak, že ich presne na nezistených miestach v okrese D. vymenila za zakúpený metamfetamín, pričom v období od mesiaca august 2018 do júla 2019 ho kupovala od obvineného A. C. spočiatku raz za týždeň v množstve 20 až 100 gramov na jeden nákup za cenu 30 až 35 eur za jeden gram a neskôr raz za dva až tri týždne v množstve 200 gramov na jeden nákup za cenu 31 eur za jeden gram, tým spôsobom, že po predchádzajúcom telefonickom dohovore - spravidla formou SMS sa osobne stretli v okolí mesta D. a uskutočnili uvedený obchod, pričom takto spolu od neho kúpila najmenej 3 kg metamfetamínu a v období od leta roku 2019 do 6.11.2019 celkom trikrát zakúpila spoločne a prostredníctvom obvineného C. Š. od obvineného D. Š. metamfetamín v množstve 500 gramov na jeden nákup za cenu 25 eur za gram tejto látky, ktorý nákup zrealizoval obvinený C. Š. bez jej účasti, kde zakúpený metamfetamín si rozdelili, a obvinená svoju časť prechovávala a predávala svojej vybudovanej sieti menších dílerov a koncových užívateľov a taktiež si zadovážila extázu a marihuanu tak, že ich vymenila za zakúpený metamfetamín, pričom

dňa 4.11.2019 na presne nezistenom mieste v D. predala osobe G. L. metamfetamín v presne nezistenom množstve, ktorý menovaný prechovával až do dňa 14.11.2019 do 15:30 hod., kedy pri jeho

osobnej prehliadke bolo zaistené 1 ks igelitové vrečko (stopa č. 1) s obsahom bledo-hnedej kryštalickej látky s hmotnosťou 5,706 g a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 61,4 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 88 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 342,36 eur a 1 ks zrezaná striekačka objemu 2 ml, zn. „V.“ (stopa č. 2) s obsahom bledo-hnedej kryštalickej látky s hmotnosťou 0,089 g a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 63,0 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 1 jednotlivú dávku drogy, s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 5,34 eur,

pri domovej prehliadke, vykonanej u nej dňa 6.11.2019 na adrese D., Ul. I. č. XX, boli zaistené:

stopa č. 10 - plastové vrečko s tlakovým uzáverom, obsahujúce béžový kryštalický materiál bez viditeľných prímiesí s hmotnosťou 35,721 g a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 73,2 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 654 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 2.143,20 eur, pričom toto pochádzalo z kúpy od obvineného D. Š.,

stopa č. 18 - plastové vrečko s tlakovým uzáverom, obsahujúce sušený rastlinný materiál s hmotnosťou 19,160 g a priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 10,6 % hmotnostných, a z čoho je možné pripraviť minimálne 68 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 153,28 eur,

stopa č. 19 - plastová nádoba, obsahujúca sušený rastlinný materiál s hmotnosťou 40,320 g s priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu (THC) 10,5 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 141 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 322,56 eur,

stopa č. 20 - papierová krabica s označením „N. F.“ obsahujúca 6 ks ružových tabliet s celkovou hmotnosťou 2362 mg priemernou koncentráciou účinnej látky 3,4 metyléndioxymetamfetamín (MDMA) 33,3 % hmotnostných, z čoho je možné pripraviť minimálne 6 jednotlivých dávok drogy, každá s obsahom minimálne 50 mg absolútneho MDMA vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku človeka, kde uvedené množstvo má hodnotu minimálne 60,00 eur.

Za to bol

- obvinenému D. Š. uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 132 (stotridsaťdva) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu bol uložený trest prepadnutia vecí (finančnej hotovosti) vo výške 7.060 (slovom sedemtisícšesťdesiat) eur, ktoré sa nachádzali vložené na účte v Štátnej pokladnici na čísle účtu: E., VS:XXXXXXXXXX s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát Slovenská republika. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona okresný súd obvinenému uložil ochranný dohľad vo výmere 2 (dva) roky,

- obvinenému A. C. uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 120 (stodvadsať) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu bol uložený trest prepadnutia vecí - digitálnej váhy E., typ C.-XXX, čiernej farby, ktorá sa ako vec vzatá do úschovy nachádzala na Okresnom súde Prievidza v Knihe vecí vzatých do úschovy pod č. X/XX, a finančnej hotovosti vo výške 6.905 (slovom šesťtisícdeväťstopäť) eur, ktoré sa nachádzali vložené na účte v Štátnej pokladnici na čísle účtu: E., VS:XXXXXXXXXX, pričom podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát Slovenská republika. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona okresný súd obvinenému uložil ochranný dohľad vo výmere 2 (dva) roky,

- obvinenému C. Š. uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam trest odňatia slobody v trvaní 80 (osemdesiat) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona mu okresný súd uložil trest prepadnutia vecí: digitálnej váhy bez označenia - kovovej, mikro-váhy šedej farby, čierneho textilného puzdra obsahujúceho šperky uvedené pod č. 1 až 101, mobilného telefónu bielej farby zn. K., B. model K., IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, bez SIM karty, mobilného telefónu zn. T., PIN: XXXX, 2 ks SIM - „O.“ a „Xka“, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI2: XXXXXXXXXXXXXXXX, ktoré sa ako veci vzaté do úschovy nachádzali na Okresnom súde Prievidza v Knihe vecí vzatých do úschovy pod č. X/XX a č. X/XX s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát Slovenská republika. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona okresný súd obvinenému uložil ochranný dohľad vo výmere 2 (dva) roky,

- obvinenej N. T. uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 60 (šesťdesiat) mesiacov, na výkon ktorého bola podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona jej bol uložený trest prepadnutia vecí:

- mobilného telefónu zn. E., čiernej farby, IMEI: nezistené,
- mobilného telefónu zn. B. X+, biely, prasknutý displej a poškodená fólia, IMEI: nezistené,
- mobilného telefónu zn. E. E., čiernej farby, IMEI: nezistené,
- digitálnej váhy, strieborný obal,
- digitálnej váhy, čiernej farby,
- sáčku od balíka vreckoviek V. s obsahom: 8 párov náušnic a 1 ks náušnice - hladký krúžok, 1 pár náušnic, vrúbkovaný krúžok, 10 párov náušnic biely kov s krištálom, 3 ks retiazok z bieleho kovu, rôznej hrúbky,
- sáčku z vreckoviek N. s obsahom: 2 ks srdiečka (väčšie), 1 ks srdiečko (menšie), 2 ks krížika + 1 ks hviezdičky, 4 ks slniečka + 1 ks písmena „T.“, 2 ks písmena „U.“ a 1 ks písmena „H.“, 1 ks písmena „E.“ + 4 páry bielych náušnic, 1 ks náušnice v tvare štvorca, 4 páry náušnic s krištálmi, 1 pár náušnic v tvare guľôčok,
- sáčku z vreckoviek V. C. s obsahom: 6 párov náušnic, krúžku hladkého, rôznej veľkosti, 5 párov náušnic v tvare guľôčky, 6 ks retiazky rôznej veľkosti, ktoré sa ako veci vzaté do úschovy nachádzali na Okresnom súde Prievidza v Knihe vecí vzatých do úschovy pod č. X/XX a č. X/XX, a finančnej hotovosti vo výške 38.050 (slovom tridsaťosemstisícpäťdesiat) eur, ktoré sa nachádzali vložené na účte v Štátnej pokladnici na čísle účtu: E., VS:XXXXXXXXXX s tým, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát Slovenská republika.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona okresný súd obvinenej ochranný dohľad vo výmere 1 (jeden) rok.

2. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podali odvolania prokurátor, obvinení D. Š., A. C. a C. Š. (konanie proti obvinenému C. Š. bolo na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Trenčíne v zmysle § 21 ods. 1 Trestného poriadku vylúčené zo spoločného konania na samostatné prejednanie a rozhodnutie). Obvinení D. Š. a A. C. podali odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku okresného súdu týkajúcich sa ich osôb, a prokurátor podal odvolanie v neprospech obvinenej N. T., a to proti výroku o treste prepadnutia vecí, konkrétne proti neuloženiu tohto trestu aj ohľadne sumy 15.000 eur a ohľadne finančnej hotovosti vo výške 200 PLN a 10 CHF, na podklade ktorých Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 18. novembra 2021, č. k. 2To/104/2021-2545,

· výrokom I. podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 2 Trestného poriadku rozsudok okresného súdu zrušil vo vzťahu k obvinenej N. T. vo výroku o treste prepadnutia vecí a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenej N. T., uložil podľa § 60 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona trest prepadnutia vecí:

- mobilný telefón zn. E., čiernej farby, IMEI: nezistené,

- mobilný telefón zn. B. X+, biely, prasknutý displej a poškodená fólia, IMEI: nezistené,
- mobilný telefón zn. E. E., čiernej farby, IMEI: nezistené,
- digitálna váha, strieborný obal,
- digitálna váha, čiernej farby,
- sáčok od balíka vreckoviek V. s obsahom: 8 párov náušnic a 1ks náušnica,
- hladký krúžok, 1 pár náušnic, vrúbkovaný krúžok, 10 párov náušnic biely kov s krištáľom, 3 ks retiazok z bieleho kovu, rôznej hrúbky,
- sáčok z vreckoviek N. s obsahom: 2 ks srdiečka (väčšie), 1 ks srdiečko (menšie), 2 ks krížik + 1 ks hviezdička, 4 ks slniečka + 1 ks písmeno „T.“, 2 ks písmeno „U.“ a 1 ks písmeno „H.“, 1 ks písmeno „E.“ + 4 páry bielych náušnic, 1 ks náušnica v tvare štvorca, 4 páry náušnic s krištáľmi, 1 pár náušnic v tvare guľôčok,
- sáčok z vreckoviek V. C. s obsahom: 6 párov náušnic, krúžok hladký, rôznej veľkosti, 5 párov náušnic v tvare guľičky, 6 ks retiazky rôznej veľkosti,
- finančná hotovosť vo výške 200,- PLN a 10,- CHF, ktoré sa ako veci vzaté do úschovy nachádzali na Okresnom súde Prievidza v Knihe vecí vzatých do úschovy pod č. X/XX a č. X/XX, a finančnej hotovosti vo výške 53.050 (slovom päťdesiattritisícpäťdesiat) eur, ktoré sa nachádzali vložené na účte v Štátnej pokladnici na čísle účtu: E., VS:XXXXXXXXXX.

Podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát Slovenská republika.

· výrokom II. podľa § 319 Trestného poriadku odvolania obvinených D. Š. a A. C. zamietol, pretože neboli dôvodné.

3. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2023, č. k. 2Tdo/17/2023-2754 bolo dovolanie obvineného D. Š. podané proti rozhodnutiam okresného a krajského súdu z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. e), písm. g), písm. i) Trestného poriadku a dovolanie obvineného A. C. podané proti rozhodnutiam okresného a krajského súdu z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) Trestného poriadku postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

4. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu z 18. novembra 2021 v spojení s rozsudkom okresného súdu zo dňa 31. augusta 2021 v spojení s opravným uznesením okresného súdu zo dňa 7. septembra 2021 podali opätovne dovolania:

· obvinený A. C. prostredníctvom obhajcu JUDr. Antona Svitoka podaním zo dňa 12. februára 2025, č. l. 2851 - 2853 (tomuto predchádzalo písomné podanie dovolania samotným obvineným podaním z 30. septembra 2024, č. l. 2789 - 2793), v ktorom navrhol, aby dovolací súd rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. novembra 2021, sp. zn. 2To/104/2021 ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného A. C., že rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 31. januára 2021, sp. zn. 3T/51/2020, v spojení s uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. septembra 2021, sp. zn. 3T/51/2020, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného A. C. a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a krajského súdu voči obvinenému a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol,

· obvinený D. Š. prostredníctvom obhajcu JUDr. Ing. Ľubomíra Havlíka podaním zo dňa 3. januára 2025, č. l. 2829 - 2834, v ktorom navrhol, aby dovolací súd rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 18. novembra 2021, sp. zn. 2To/104/2021 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach: § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 9, § 34 ods. 2 a § 319 Trestného poriadku, čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, čl. 50 ods. 3, ods. 6 a čl. 141 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b), čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, čl. 36 ods. 1, čl. 39, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd v neprospech obvineného D. Š., tento rozsudok navrhol zrušiť ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

5. Obvinený A. C. uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku a namietol tieto základné skutočnosti (skrátene):

5.1. Bol mu uložený trest odňatia slobody na 120 mesiacov, pričom súd vychádzal z vtedy účinného ustanovenia § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona so sadzbou trestu odňatia slobody od 10 do 15

rokov, ktoré porušuje základné práva obvineného. Ak existuje zjavný nepomer medzi závažnosťou činu a uloženým trestom, v ktorom racionálna väzba medzi cieľom a zvoleným normatívnym prostriedkom absentuje, jedná sa o neprimeraný zásah do základných práv delikventa. Takáto právna norma je prejavom svojvôle zákonodarcu a v rozpore s princípom právneho štátu a jej aplikovaním voči nemu, prišlo k porušeniu jeho práv garantovaných medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, ale aj s Ústavou Slovenskej republiky. Prišlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b), ako aj čl. 3 Dohovoru. Skutočnosť, že základná sadzba v § 172 ods. 2 Trestného zákona je v rozpore s Ústavou, Dohovorom a Listinou navrhol Ústavnému súdu Slovenskej republiky v konaní o vyslovení nesúladu s Ústavou SR Okresný súd Bratislava IV dňa 4. októbra 2022. Na základe vyššie uvedených skutočností bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 319, § 2 ods. 9 a § 34 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, čl. 3, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) Dohovoru, čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, čl. 50 ods. 1, ods. 3 a čl. 141 Ústavy, čl. 49 ods. 3 Charty, čl. 36 ods. 1, čl. 39, čl. 40 ods. 3 Listiny v neprospech obvineného.

5.2. Účinnosťou novely č. 40/2024 Z. z. zo 6. augusta 2024 došlo k vypusteniu pôvodného ustanovenia uvedeného v predchádzajúcom odseku a k jeho nahradeniu ustanovením § 173 ods. 3 písm. a) Trestného zákona so sadzbou trestu odňatia slobody od 7 do 15 rokov. Zároveň zákon č. 40/2024 Z. z. z 15. marca 2024 s účinnosťou od 6. augusta 2024 už na vyššie uvedené reflektuje v ustanovení § 33a ods. 1, v zmysle ktorého páchatelovi nemožno uložiť kruté a neprimerané sankcie.

5.3. Okresný súd v spojení s krajským súdom mu tak uložili trest, ktorý je mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby trestného zákona účinného ku dňu podania dovolania, čím prišlo k porušeniu § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a čl. 3, čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv. Dovolací súd sa musí zaoberať časovou pôsobnosťou Trestného zákona vo vzťahu k rozhodovaniu prvostupňových súdov. Rozhodnutia okresného aj odvolacieho súdu sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

5.4. Poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 3/2024-761 zo dňa 3. júla 2024 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. januára 2013, sp. zn. 2Tdo/69/2012, podľa ktorého dovolací súd posudzuje napadnuté rozhodnutie z hľadiska súladu so zákonom účinným v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia, pričom zohľadní aj zmenu právneho stavu v čase od vyhlásenia napadnutého rozhodnutia do momentu rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorá je relevantná v súvislosti s ústavným princípom retroaktivity Trestného zákona, resp. jeho zmeny priaznivejšej pre páchatela.

5.5. V zmysle čl. 35 ods. 1 Dohovoru sa za konečné rozhodnutie na vnútroštátnej úrovni považuje rozhodnutie Ústavného súdu SR. EŠLP v rozsudku Parmal a Bakir proti Turecku konštatoval, že ak existujú rozdiely medzi trestným právom platným v čase spáchania trestného činu a neskoršími trestnými zákonmi prijatými pred vynesením konečného rozhodnutia, súdy musia použiť právo, ktorého ustanovenia sú pre obvineného priaznivejšie.

5.6. Má za to, že v prípade neodmietnutia dovolania z dôvodu nesplnenia dôvodov dovolania podľa § 371 sa jedná o časový moment rozhodovania do vydania rozsudku dovolacím súdom, teda časový moment medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku, kedy je dovolací súd povinný aj pri rozhodovaní o naplnení dovolacích dôvodov aplikovať ustanovenia zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší.

5.7. Okresný súd pri ukladaní trestu neaplikoval § 39 ods. 1 Trestného zákona a odvolací súd tento stav aproboval. Vzhľadom na okolnosti prípadu však existovali individuálne dôvody pre mimoriadne zníženie trestnej sadzby skutku, z ktorého spáchania bol uznaný vinným.

5.8. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/31/2019 zo dňa 31. júla 2019 je odsúdeným namietaná nesprávna aplikácia, resp. neaplikácia ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona spôsobilým dovolacím dôvodom, ktorým sa odvolací súd musí zaoberať a nemal by dovolanie odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože dovolací dôvod je splnený avšak nemusí byť preukázaný tak, ako uvádza ustanovenie § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

5.9. Ak súd neodmietne podané dovolanie z dôvodu ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku, je povinný pri posudzovaní správnej aplikácie hmotno-právneho predpisu vychádzať z účinného predpisu, ktorý je do vynesenia rozsudku (aj dovolacím súdom) pre páchatela priaznivejší.

6. Obvinený D. Š. uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) Trestného poriadku a namietol tieto základné skutočnosti (skrátene):

6.1. Bol mu uložený trest odňatia slobody na 132 mesiacov nepodmienečne podľa § 172 ods. 2

Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona. Z uvedeného dôvodu dovolanie smeruje proti rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu pre porušenie práva na obhajobu ako základného atribútu spravodlivého procesu podľa § 2 ods. 9 a § 34 ods. 1 Trestného poriadku, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 3 písm. b) v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

6.2. Ak existuje zjavný nepomer medzi závažnosťou činu a uloženým trestom, v ktorom racionálna väzba medzi cieľom a zvoleným normatívnym prostriedkom absentuje, jedná sa o neprimeraný zásah do základných práv delikventa. Takáto právna norma (ustanovenie § 172 ods. 2 Trestného zákona) je prejavom svojvôle zákonodarcu a v rozpore s princípom právneho štátu a jej aplikovaním voči nemu prišlo k porušeniu jeho práv garantovaných medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, ale aj s Ústavou Slovenskej republiky. Prišlo k porušeniu jeho práva na obhajobu vyplývajúceho z práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b), ako aj čl. 3 Dohovoru. Zároveň zákon č. 40/2024 Z. z. z 15. marca 2024 s účinnosťou od 6. augusta 2024 už na vyššie uvedené reflektuje v ustanovení § 33a ods. 1, v zmysle ktorého páchatelovi nemožno uložiť kruté a neprimerané sankcie.

6.3. Skutočnosť, že základná sadzba v § 172 ods. 2 Trestného zákona je v rozpore s Ústavou, Dohovorom a Listinou navrhol Ústavnému súdu Slovenskej republiky v konaní o vyslovení nesúladu s Ústavou SR Okresný súd Bratislava IV dňa 4. októbra 2022.

6.4. Na základe vyššie uvedených skutočností bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku porušený zákon v ustanoveniach § 319, § 2 ods. 9 a § 34 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) Dohovoru, čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, čl. 50 ods. 1, ods. 3 a čl. 141 Ústavy, čl. 49 ods. 3 Charty, čl. 36 ods. 1, čl. 39, čl. 40 ods. 3 Listiny v neprospech obvineného.

6.5. Rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu mu bol uložený trest vo výmere 132 mesiacov, ktorý je mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby. Z uvedeného dôvodu toto dovolanie smeruje proti vyššie uvedeným rozsudkom pre porušenie § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a čl. 3, čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

6.6. Poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 3/2024-761 zo dňa 3. júla 2024 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. januára 2013, sp. zn. 2Tdo/69/2012, podľa ktorého dovolací súd posudzuje napadnuté rozhodnutie z hľadiska súladu so zákonom účinným v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia, pričom zohľadní aj zmenu právneho stavu v čase od vyhlásenia napadnutého rozhodnutia do momentu rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorá je relevantná v súvislosti s ústavným princípom retroaktivity Trestného zákona, resp. jeho zmeny priaznivejšej pre páchatľa.

6.7. V zmysle čl. 35 ods. 1 Dohovoru sa za konečné rozhodnutie na vnútroštátnej úrovni považuje rozhodnutie Ústavného súdu SR.

6.8. Bol uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, kde je základná sadzba 10 - 15 rokov. Od 6. augusta 2024 začala byť účinná novela č. 40/2024 Z. z., kde skutková podstata trestného činu podľa § 172 ods. 2 písm. c) bola subsumovaná pod ustanovenie § 173 ods. 3 písm. a) so základnou trestnou sadzbou 7 - 15 rokov, čo je pre neho priaznivejšie.

6.9. ESĽP v rozsudku Parmal a Bakir proti Turecku konštatoval, že ak existujú rozdiely medzi trestným právom platným v čase spáchania trestného činu a neskoršími trestnými zákonmi prijatými pred vynesením konečného rozhodnutia, súdy musia použiť právo, ktorého ustanovenia sú pre obvineného priaznivejšie.

6.10. Má za to, že právny názor dovolacieho súdu by mal vychádzať z aktuálnej zmeny trestných kódexov, vyvolanej novelizáciou účinnou od 6. augusta 2024, pretože ku zmene zákona došlo v prospech obvineného, u ktorého by pri opätovnom rozhodovaní v novom konaní po zrušení napadnutého rozsudku prichádzalo do úvahy uloženie trestu na dolnej hranici základnej trestnej sadzby nižšej o 3 roky.

7. K podanému dovolaniu obvineného A. C. sa vyjadrila Okresná prokuratúra Prievidza podaním z 24. februára 2025 (č. l. 2868 - 2869), v ktorom navrhla dovolanie obvineného A. C. odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania, a to s nasledovným odôvodnením (skrátene):

7.1. V priebehu celého trestného konania bolo právo obvineného na obhajobu zabezpečené, pretože tento mal už od vznesenia obvinenia zvoleného obhajcu, ktorý mal reálnu možnosť zúčastňovať sa všetkých

procesných úkonov. Skutočnosť, že obvinený subjektívne vníma zákonne uložený trest ako neprimerane prísny, neznamená, že došlo k porušeniu akýchkoľvek jeho práv a nezakladá to žiaden dovolací dôvod.

7.2. Vzhľadom k uloženému trestu 10 rokov nepodmienečne a s poukazom na zákonom určenú trestnú sadzbu pri trestnom čine, z ktorého bol obvinený uznaný vinným (podľa Trestného zákona účinného v čase rozhodnutia 10 až 15 rokov a podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 7 až 15 rokov), je zrejmé, že bol uložený zákonom prípustný druh trestu a tento bol uložený v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe.

7.3. Skutok ustálený súdom prvého stupňa, vyjadrený v jeho odsudzujúcom rozsudku, bol vo vzťahu k obvinenému správne právne posúdený v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi. Skutočnosť, že po právoplatnom rozhodnutí vo veci odvolacím súdom došlo k zmene zákona, ktorá by v prípade, ak by sa o skutku rozhodovalo po tejto zmene zákona, bola pre odsúdeného priaznivejšia v zmysle nižšej spodnej hranice trestu, ktorý mu možno uložiť, nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) ani písm. i) Trestného poriadku, nakoľko súdy v čase vydania napadnutých rozhodnutí skutok správne právne posúdili a uložili trest v zákonom určenej trestnej sadzbe.

7.4. Vo vzťahu k námietkam ohľadom nepoužitia § 39 ods. 1 Trestného zákona uvádza, že zákon ponecháva na úvahe súdu, či v prípade splnenia predpokladaných podmienok použije predmetné zmierňovacie ustanovenie. Nemožno teda hovoriť o porušení hmotnoprávneho ustanovenia, ak súd nemá povinnosť, ale len možnosť toto aplikovať, pričom sa rozhodne ho neaplikovať.

7.5. V dovolaní napadnutých rozhodnutí konajúcich súdov neexistujú také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) ani písm. i) Trestného poriadku.

8. K podanému dovolaniu obvineného D. Š. sa vyjadrila Okresná prokuratúra Prievidza podaním z 24. februára 2025 (č. l. 2870 - 2871), v ktorom navrhla dovolanie obvineného D. Š. odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania, a to s nasledovným odôvodnením (skrátene):

8.1. V priebehu celého trestného konania bolo právo obvineného na obhajobu zabezpečené, pretože tento mal už od vznesenia obvinenia zvoleného obhajcu, ktorý mal reálnu možnosť zúčastňovať sa všetkých procesných úkonov. Skutočnosť, že obvinený subjektívne vníma zákonne uložený trest ako neprimerane prísny, neznamená, že došlo k porušeniu akýchkoľvek jeho práv a nezakladá to žiaden dovolací dôvod.

8.2. Vzhľadom k uloženému trestu 11 rokov nepodmienečne a s poukazom na zákonom určenú trestnú sadzbu pri trestnom čine, z ktorého bol obvinený uznaný vinným (podľa Trestného zákona účinného v čase rozhodnutia 10 až 15 rokov a podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 7 až 15 rokov), je zrejmé, že bol uložený zákonom prípustný druh trestu a tento bol uložený v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe.

8.3. Skutočnosť, že po právoplatnom rozhodnutí vo veci odvolacím súdom, došlo k zmene zákona, ktorá by v prípade, ak by sa o skutku rozhodovalo po tejto zmene zákona, bola pre odsúdeného priaznivejšia v zmysle nižšej spodnej hranice trestu, ktorý mu možno uložiť, nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, nakoľko súdy v čase vydania napadnutých rozhodnutí skutok správne právne posúdili a uložili trest v zákonom určenej trestnej sadzbe, a to v súlade s vtedy platnými a účinnými právnymi predpismi.

8.4. V dovolaní napadnutých rozhodnutí konajúcich súdov neexistujú také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) ani písm. h) Trestného poriadku.

9. Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o dovolaní 9. apríla 2025 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2025 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

10. Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) predbežne preskúmal dovolania obvinených spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolania sú prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], boli podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcov (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a spĺňajú aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Trestného poriadku). Zároveň zistil, že podané dovolania je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba proti niektorým druhom súdnych rozhodnutí vydaných v trestnom konaní (sú výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Trestného poriadku, pričom minister spravodlivosti môže podať dovolanie aj proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Trestného poriadku), a to iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Trestného poriadku a dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Trestného poriadku), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolaťelom vytykanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolaťelom neuvedených pochybení (§ 374 Trestného poriadku, § 385 Trestného poriadku). Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúma v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť obsahovo namietat skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku). Obsah konkrétne uplatnených vytykaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

12. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je

posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

13. V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku sa vyžaduje zistenie, aby bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin neprípúšťa.

14. V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. V prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnemu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete meritórneho rozhodnutia môže v dovolaní obvinený (rovnako tak generálny prokurátor) uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 57/2007-II., S 3/2011, R 47/2014-II., R 14/2015-III.).

15. Porušenie práva na obhajobu, ako aj práva na spravodlivý proces, a tým aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obaja obvinení odvodzujú od uloženia trestu odňatia slobody podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku so sadzbou trestu odňatia slobody od 10 do 15 rokov. Takúto sadzbu trestu odňatia slobody za naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého boli rozsudkom okresného súdu uznaní vinnými, obvinení považujú za neprimeranú, dokonca za prejav svojvôle zákonodarcu a v rozpore s princípom právneho štátu a jej aplikovaním voči nim, malo prísť k porušeniu ich práv garantovaných medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, ale aj s Ústavou Slovenskej republiky. Zároveň poukázali na existenciu konania o vyslovení nesúladu ustanovenia § 172 ods. 2 Trestného zákona s Ústavou Slovenskej republiky, ktoré bolo iniciované Okresným súdom Bratislava IV.

16. Dovolací súd považuje za nesporné, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky je pod sp. zn. PL.

ÚS 9/2023 vedené konanie o návrhu Okresného súdu Bratislava IV (v súčasnosti Mestského súdu Bratislava I) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 172 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022 v časti „... na desať až pätnásť rokov...“ s Ústavou Slovenskej republiky, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Chartou základných práv Európskej únie, pričom uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júna 2023, č. k. PL. ÚS 9/2023-40 bolo rozhodnuté, že Ústavný súd Slovenskej republiky návrh prijíma na ďalšie konanie v časti namietaného nesúladu § 172 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022 v časti „... na desať až pätnásť rokov...“ s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, čl. 50 ods. 1, čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vo zvyšnej časti návrh odmieta.

Podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku súd preruší trestné stíhanie aj vtedy, ak sa domnieva, že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, a podá návrh na začatie konania pred ústavným súdom. Nález ústavného súdu je pre súd záväzný.

17. Z predmetného zákonného ustanovenia, ako aj samotného postavenia všeobecných súdov ako orgánov ochrany zákonnosti a ústavnosti, vyplýva povinnosť, aby sa pri interpretácii zákonných ustanovení, ktorých aplikácia prichádza v prejednávanej veci do úvahy, zaoberali aj posudzovaním, či všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, je (podľa názoru všeobecného súdu) v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou. V prípade ak konajúci súd dospeje k takejto domnienke, nie je oprávnený túto domnienku vyriešiť svojím rozhodnutím, ale je povinný podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom a trestné stíhanie prerušiť. Súd takýmto spôsobom môže konať ex offio (z úradnej povinnosti) alebo na návrh niektorej z procesných strán. V prípade, že súd nezvolí tento procesný postup, možno dospieť k záveru, že sa domnieva, že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou (argument a contrario).

18. Kým v prípade, ak súd konajúci z úradnej povinnosti, nedospeje k domnienke, že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, nie je tento záver povinný v meritórnom rozhodnutí osobitne odôvodniť. Iná situácia nastáva v prípade, ak je tento procesný postup podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku navrhnutý a odôvodnený niektorou z procesných strán. V takomto prípade je na konajúcom súde posúdiť relevanciu tohto návrhu procesnej strany a buď konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom alebo pokračovať v konaní a nevyhovenie tomuto návrhu procesnej strany riadnym spôsobom odôvodniť v meritórnom rozhodnutí, čím bude zachované právo obvinenej osoby na obhajobu, spočívajúce v možnosti napadnúť tento právny záver súdu v odvolacom alebo dovolacom konaní.

19. Aplikujúc vyššie uvedené závery na prejednávaný prípad je nevyhnutné zdôrazniť, že obvinení počas trestného stíhania, najneskôr pred krajským súdom v rámci odvolacieho konania, nenavrhli prerušiť ich trestné stíhanie a podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom z dôvodu nimi aktuálne uvádzaného nesúladu ustanovenia § 172 ods. 2 Trestného zákona so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, túto odvoláciu námietku voči rozhodnutiu okresného súdu nevzniesli v odvolacom konaní, hoci im nič nebránilo, aby tak pred okresným alebo krajským súdom učinili. Z tohto dôvodu nemohlo prísť k porušeniu práva obvinených na obhajobu z nimi namietaného dovolacieho dôvodu. Rovnaký záver možno vziať aj na prípadnú námietku obvinených, že týmto spôsobom konajúce súdy nepostupovali v ich trestnej veci ex offio, keďže z procesného postupu okresného ako aj krajského súdu možno vyvodíť, že nedospeli k domnienke, že všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, ktorého použitie je v danej trestnej veci rozhodujúce pre rozhodovanie o vine a treste, je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou. Vzhľadom na skutočnosť, že žiadna z procesných strán nenavrhla postup podľa § 283 ods. 5 Trestného poriadku, resp. nenamietala, že tak okresný a krajský súd nepostupovali, možno prezumovať, že ani procesné strany nedospeli k záveru, že

by bolo ustanovenie § 172 ods. 2 Trestného zákona v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky alebo s medzinárodnou zmluvou, a preto nebol okresný ani krajský súd povinný sa touto skutočnosťou osobitne zaoberať v odôvodnení svojich rozhodnutí.

20. Jednalo sa pritom o okolnosť, ktorá bola obvineným známa už v pôvodnom konaní (poznali znenie ustanovenia § 172 ods. 2 Trestného zákona) a jeho rozpor so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou nenamietali najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, a preto nemožno tieto dovolacie námietky obvinených, ktoré subsumovali pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, uplatniť v tomto dovolacom konaní, a to aj s poukazom na ustanovenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

21. Nad rámec tejto dovolacej námietky obvinených považuje dovolací súd za relevantné poukázať aj na ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorých skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3, ktorá by mohla mať za následok povolenie obnovy konania, je aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

22. Keďže okresný a krajský súd dospeli k právnomu záveru, že ustanovenie § 172 ods. 2 Trestného zákona nie je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou a pokračovali v trestnom stíhaní obvinených, pričom ani samotní obvinení rozpor § 172 ods. 2 Trestného zákona so všeobecne záväzným právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou v konaní nenamietali, nemožno v tomto kontexte okresnému ani krajskému súdu vytknúť žiadnu chybu konania, ani ich meritórnych rozhodnutí, ktorá by zakladala existenciu dôvodu dovolania.

23. Obvinení sa v dovolacom konaní domáhajú zrušenia napadnutých rozhodnutí aj z dôvodu, že podľa ich právneho názoru sa má na ich prípad aplikovať ustanovenie § 2 ods. 1 Trestného zákona, a to s poukazom na novelu Trestného zákona účinnú od 6. augusta 2024, keďže pri trestnom čine, z ktorého spáchania boli uznaní vinnými, prišlo k zmierneniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody, konkrétne k zníženiu dolnej hranice trestnej sadzby z 10 rokov na 7 rokov.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatelia priaznivejší.

Podľa § 10 ods. 14 Trestného poriadku trestné konanie je konanie podľa tohto zákona, trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej a prípravným konaním sa rozumie úsek od začatia trestného stíhania do podania obžaloby, návrhu na schválenie dohody o uznaní viny a prijatí trestu (ďalej len „dohoda o vine a treste“) alebo právoplatnosti rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vo veci samej.

24. Pri posudzovaní časovej pôsobnosti Trestného zákona je nepochybné, že trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ide o prvý moment pre určenie časovej pôsobnosti Trestného zákona, ktorý ani z hľadiska jeho interpretácie nie je sporný.

25. Obvinení v podaných dovolaniach vyjadrili právny názor, že ďalším momentom, relevantným pre posudzovanie časovej pôsobnosti Trestného zákona, je aj vynesenie rozsudku dovolacím súdom, keďže aj dovolací súd môže o dovolaní rozhodnúť rozsudkom (§ 386 ods. 1 Trestného poriadku). Z tohto výkladu, prezentovaného obvinenými, by vyplývalo, že časová pôsobnosť Trestného zákona by sa zohľadňovala až od momentu rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní, ktoré je možné podať v trojročnej lehote od doručenia napadnutého rozhodnutia (§ 370 Trestného poriadku). Obvinené osoby by týmto výkladom mali trojročnú lehotu po doručení rozhodnutí o ich právoplatnom odsúdení, aby sa v prípade zmeny právnej úpravy v ich prospech domáhali jej zohľadnenia v ich už právoplatne skončených trestných veciach.

26. Dovolací súd sa však s týmto právnym názorom obvinených nestotožnil a považuje ho za nesprávny, v rozpore s princípom právnej istoty.

27. Slovné spojenie „vynesenie rozsudku“ uvedené v § 2 ods. 1 Trestného zákona je nevyhnutné interpretovať aj vzhľadom na ďalšie ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku, ako aj

samotný zmysel a účel mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania, a to že zrušenie napadnutého rozhodnutia v dovolacom konaní predstavuje zákonom predpokladaný zásah do princípu právnej istoty, ktorý by mal byť realizovaný len v prípade, ak je zistené pochybenie konajúcich súdov v konaní pred okresným alebo krajským súdom a toto pochybenie je možné pred okresným alebo krajským súdom napraviť.

28. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. januára 2013, sp. zn. 2Tdo/69/2012, na ktoré poukázali v podaných dovolaniach obvinení, vyplýva, že dovolací súd posudzuje napadnuté rozhodnutie v zásade z hľadiska súladu so zákonom účinným v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia.

29. Ide o dôsledok toho, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok má slúžiť na nápravu zákonodarcom stanovených pochybení súdov, pričom zmena právnej úpravy po tom, ako už vo veci bolo právoplatne rozhodnuté, nemôže predstavovať chybu napadnutého rozhodnutia, a teda ani dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia rozsudkom dovolacieho súdu.

30. Pre výklad slovného spojenia „vynesenie rozsudku“ (§ 2 ods. 1 Trestného zákona) považuje dovolací súd za nevyhnutné zohľadniť zákonnú definíciu slovného spojenia „trestné stíhanie“ uvedenú v § 10 ods. 14 Trestného poriadku, podľa ktorého je trestné stíhanie úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku, prípadne iného rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu vo veci samej. Trestné stíhanie začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania alebo ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaistovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu (§ 199 Trestného poriadku) a končí meritórnym rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu.

31. Definícia tohto slovného spojenia ako aj jeho časové vymedzenie má zásadný význam z tohto dôvodu, že práve v priebehu trestného stíhania páchatel'a sa rieši jednak otázka trestnosti činu ako aj dôvodnosti uloženia trestu (príp. inej sankcie), pre ktorých posudzovaní je nevyhnutné zohľadniť aj § 2 Trestného zákona. Trestné stíhanie môže byť meritórne ukončené aj vydaním uznesenia orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu (napr. uznesením o zastavení trestného stíhania a pod.), ku ktorému môžu tieto orgány pristúpiť v zákonom stanovených prípadoch, zároveň sa jedná o meritórne rozhodnutia, ktorými trestné stíhanie páchatel'a končí a neprichádza k vyneseniu rozsudku súdom. Vynesenie rozsudku súdom prichádza do úvahy len v prípade, ak nie je možno trestné stíhanie skončiť iným spôsobom a teda z chronologického hľadiska uvedenie tohto slovného spojenia v § 2 ods. 1 Trestného zákona poskytuje najširší časový priestor na zohľadnenie priaznivejšej zmeny Trestného zákona pre páchatel'a.

32. Keďže trestné stíhanie je ukončené až momentom právoplatnosti meritórneho rozhodnutia, možno z tejto skutočnosti vyvodiť, že v prípade prebiehajúceho odvolacieho konania môže zmenu Trestného zákona, ktorá bude v prospech páchatel'a, vo svojom rozhodnutí zohľadniť aj odvolací súd, ktorý je oprávnený v konaní o riadnom opravnom prostriedku zrušiť rozhodnutie prvostupňového súdu a vo veci sám rozhodnúť, príp. vec vrátiť prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

33. Dovolacie konanie je druhom trestného konania (konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku), avšak nenapĺňa definíčné znaky slovného spojenia „trestné stíhanie“. Trestným konaním je v zmysle § 10 ods. 14 Trestného poriadku každé konanie podľa Trestného poriadku a je tak obsahovo širšie ako slovné spojenie „trestné stíhanie“. Napriek tomu, že aj v trestnom konaní o dovolaní prichádza do úvahy vynesenie rozsudku (ako forma rozhodnutia), nemožno na dovolacie konanie aplikovať ustanovenie § 2 Trestného zákona a domáhať sa chyby napadnutého rozhodnutia s poukazom na zmenu Trestného zákona, ktorá nastala až po skončení trestného stíhania páchatel'a (po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia).

34. Dovolací súd nijakým spôsobom nespochybňuje právny názor uvedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. januára 2013, sp. zn. 2Tdo/69/2012, podľa ktorého pri rozhodovaní o dovolaní napadnutej okolnosti patriacej do oblasti posudzovania trestnosti činu alebo ukladania trestu sa zohľadní aj zmena právneho stavu nastalá v čase od vyhlásenia napadnutého rozhodnutia do momentu rozhodovania dovolacieho súdu, ktorá je relevantná v súvislosti s ústavným princípom retroaktivity Trestného zákona, resp. jeho zmeny priaznivej pre páchatel'a (článok 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 Trestného zákona) a dôsledok aplikácie tohto princípu pre možné rozhodovanie v novom konaní.

35. Vyššie špecifikovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol riešený prípad, kedy

Najvyšší súd Slovenskej republiky identifikoval pochybenie súdu počas trestného stíhania páchatel'a v jeho prospech v tom, že mu bol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby (pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody), keďže konajúci súd pri určení trestnej sadzby nesprávne aplikoval v tom čase účinné znenie asperačnej zásady (nad jednu polovicu zákonom určenej trestnej sadzby so zvýšenou hornou hranicou), avšak v čase rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky už existoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým práve tá časť ustanovenia, ktorej aplikácie sa prokurátor v podanom dovolaní v neprospech páchatel'a domáhal, stratila účinnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto trestnej veci, v súlade s princípom právnej istoty, zohľadnil, že pri pokračovaní v trestnom stíhaní páchatel'a, ktoré by nasledovalo po zrušení napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom, by neprichádzalo, vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, do úvahy obligatórne uloženie trestu nad jednu polovicu zákonom určenej trestnej sadzby so zvýšenou hornou hranicou. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nepovažoval dovolanie prokurátora za dôvodné, pretože by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia.

36. V tomto dovolacom konaní na podklade dovolaní obvinených však dovolací súd neidentifikoval žiadne chyby napadnutých rozhodnutí, ktoré by zakladali naplnenie niektorého z dovolacích dôvodov, ktorých existenciu obvinení v podaných dovolaniach namietali, a preto nebolo potrebné posudzovať, aplikácia akých ustanovení Trestného zákona, by v prípade zrušenia napadnutých rozhodnutí dovolacím súdom, prichádzala do úvahy v prípade pokračovania trestného stíhania obvinených.

37. Obdobnú argumentáciu možno vzťahovať aj na výklad slovného spojenia „vynesenie rozsudku“ v zmysle čl. 35 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého sa za konečné rozhodnutie na vnútroštátnej úrovni považuje rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Podľa čl. 35 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Európsky súd pre ľudské práva môže prejednávať vec až po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych prostriedkov nápravy, podľa všeobecne uznávaných pravidiel medzinárodného práva a v lehote štyroch mesiacov odo dňa, keď bolo prijaté konečné rozhodnutie.

38. V tomto prípade je potrebné slovné spojenie „konečné rozhodnutie“ vyložiť tak, že sťažovateľ sa môže na Európskom súde pre ľudské práva domáhať ochrany svojich práv a základných slobôd až v prípade, ak vyčerpal všetky vnútroštátne prostriedky nápravy (napr. riadne opravné prostriedky, mimoriadne opravné prostriedky a ústavná sťažnosť), aby dosiahol ochranu svojich ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ predmetný článok Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd hovorí o vyčerpaní všetkých vnútroštátnych prostriedkov nápravy, hovorí o tom, že na vnútroštátnej úrovni musia byť iniciované a zároveň ukončené všetky trestné konania o opravných prostriedkoch, v ktorých možno porušenie ľudských práv a základných slobôd páchatel'a namietat, vrátane ústavnej sťažnosti a až po ich vyčerpaní možno využiť opravný prostriedok (teda svojou povahou rovnaký inštitút) na Európskom súde pre ľudské práva. V tomto prípade slovné spojenie „konečné rozhodnutie“ nie je ekvivalentom „vynesenia rozsudku“, pretože slovné spojenie „konečné rozhodnutie“ podľa čl. 35 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má na mysli konečné rozhodnutie o poslednom opravnom prostriedku, ktoré vnútroštátna právna úprava sťažovateľovi priznáva na ochranu jeho práv a základných slobôd a nie konečné rozhodnutie - vynesenie rozsudku podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona, ktorým sa rozhoduje o vine páchatel'a v rámci jeho trestného stíhania, ktoré trvá do momentu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia. Trestné stíhanie páchatel'a preto trvá aj v čase, keď sa rozhoduje o riadnom opravnom prostriedku, čo však neplatí pre mimoriadne opravné prostriedky, pretože tieto je možné uplatniť len proti právoplatným rozhodnutiam, ktorými už bolo trestné stíhanie páchatel'a ukončené.

39. Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá počas trestného stíhania páchatel'a, ktorým je podľa § 10 ods. 14 Trestného poriadku úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku. Slovné spojenie „vynesenie rozsudku“, uvedené v § 2 ods. 1 Trestného zákona, preto označuje rozhodnutie, ktorým sa trestné stíhanie páchatel'a právoplatne končí. Pokiaľ príde pri využití práva páchatel'a na podanie mimoriadneho opravného prostriedku (zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, dovolania, obnovy konania) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým bolo trestné stíhanie páchatel'a právoplatne skončené, v trestnom stíhaní páchatel'a sa pokračuje a v tomto konaní prichádza do úvahy, v prípade splnenia zákonných podmienok, aplikácia § 2 ods. 1 Trestného zákona v prospech páchatel'a.

40. Z ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, možno podať proti taxatívne uvedeným právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorými bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré im predchádzali a tieto pochybenia, spočívajúce v porušení zákona, možno podraďiť pod dovolacie dôvody uvedené v § 371 Trestného poriadku. Zároveň explicitne vyjadruje, že sa musí jednať o pochybenie súdu a jeho časový rámec, ktorý je vymedzený konaním súdu, ktoré predchádza jeho rozhodnutiu a samotným právoplatným rozhodnutím súdu. Z tohto dôvodu sa v dovolacom konaní nemožno úspešne domáhať zrušenia právoplatného rozhodnutia v prípade, ak konajúci súd v trestnom konaní nepochybil alebo dovolateľom namietané pochybenie súdu nespadá do časového rámca, ktorý začína konaním pred súdom a končí právoplatným rozhodnutím súdu v merite prejednávanej veci.

41. Tento právny záver možno vyvodiť aj z ustanovení §§ 405a - 405d Trestného poriadku, ktorými bol do nášho právneho poriadku zavedený osobitný druh mimoriadneho opravného prostriedku - preskúmanie rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona, ktorého účelom je, aby odsúdené osoby nevykonávali uložené tresty za skutky, pri ktorých dôjde k zániku trestnosti činu v dôsledku zmeny zákona podľa § 84 Trestného zákona po skončení ich trestných stíhaní. Zákonodarca však zároveň stanovil rozsah zásahu do princípu právnej istoty týmto mimoriadnym opravným prostriedkom tak, že ho možno aplikovať len na prípady, kedy v dôsledku zmeny zákona príde po skončení trestného stíhania páchatelia k zániku trestnosti činu, pre ktorý bol odsúdený. Jeho uplatnenia sa však nemožno domáhať v prípade, ak v dôsledku zmeny zákona príde po trestnom stíhaní páchatelia k zmierneniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody pre trestný čin, pre ktorý bol odsúdený.

42. V tomto kontexte dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. apríla 2025, sp. zn. 5 Tdo 14/2025 a argumentáciu k tejto problematike vyplývajúcu z jeho odôvodnenia, podľa ktorej uplatnenie priaznivejšieho Trestného zákona v sebe nevyhnutne zahŕňa postupné uplatňovanie zákonov v časovom slede a spočíva na konštatovaní, že zákonodarca zmenil názor buď na trestnú kvalifikáciu skutkov, alebo na trest, ktorý sa má uložiť za spáchanie trestného činu (Paoletti a i. zo 6. októbra 2016, C-218/15, EU:C:2016:748, bod 27). Ak však bol jednotliviec odsúdený v čase zavedenia miernejšieho trestu, nemá nárok na uplatnenie miernejšieho trestu, pokiaľ nebolo prijaté osobitné ustanovenie o takomto nároku (Delvigne zo 6. októbra 2015, C-650/13, EU:C:2015:648, bod 56). Hoci toto právo nie je výslovne uvedené v článku 7 ods. 1 Dohovoru, Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre (napr. rozsudok vo veci Jidic proti Rumunsku z 18. februára 2020, č. 45776/16, bod 80) pripomína, že článok 7 Dohovoru zaručuje nielen zásadu zákazu retroaktivity prísnejších trestných zákonov, ale implicitne aj zásadu retroaktivity miernejších trestných zákonov; inými slovami, pokiaľ existujú rozdiely medzi trestnoprávnou úpravou platnou v čase spáchania trestného činu a neskoršími predpismi trestného práva prijatými pred vynesení konečného právoplatného rozsudku, súdy musia uplatniť zákon, ktorého ustanovenia sú pre obžalovaného priaznivejšie [pozri rozsudok vo veci Scoppola proti Taliansku (č. 2) zo 17. septembra 2009, č. 10249/03, bod 109]. V rozsudku vo veci Gouarré Patte proti Andorre (z 12. januára 2016, č. 33427/10, body 33 až 36) Európsky súd pre ľudské práva dokonca rozšíril záruky článku 7 týkajúce sa retroaktivity miernejšieho trestného zákona na možnosť spätnej revízie právoplatného rozsudku, ak vnútroštátny zákon takúto možnosť poskytuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v predmetnom rozhodnutí zaoberal aj komparáciou mimoriadnych opravných prostriedkov, a to kasačnej sťažnosti v správnom konaní a dovolania v trestnom konaní a uviedol, že kasačná sťažnosť je vnútroštátny, mimoriadny opravný prostriedok, pretože ňou vždy začína konanie o preskúmanie právoplatného rozsudku správneho súdu. Napriek tomu, že ide o právoplatný rozsudok, nejde o rozsudok nezvratný. Kasačný súd taký rozsudok totiž môže zrušiť a vrátiť vec na nové prejednanie, ba môže ho aj nahradiť vlastným rozhodnutím, bez toho, aby vec na nové prejednanie vrátil. Nezvratný rozsudok na účely aplikácie Charty musí mať svoj vlastný, autonómny výklad, ktorý môže len do istej miery brať na zreteľ vnútroštátnu procesnú úpravu. Právoplatný rozsudok teda nemusí značiť to isté ako nezvratný rozsudok. Uvedený záver možno podľa názoru dovolacieho súdu zúžiť len na účely správneho trestania a správneho súdnictva, pre oblasť trestného a občianskoprávneho súdnictva by sa taký výklad nemal uplatniť, nakoľko by to znamenalo vážne narušenie právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v rámci trestného konania je inštitút právoplatnosti rozhodnutí, teda ich záväznosť a nezmeniteľnosť. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje predovšetkým na rozdielny charakter správneho a trestného konania, ako aj na rozdiely medzi kasačným konaním a dovolacím

konaním v trestných veciach, ktoré spočívajú nielen v rozdielnych dôvodoch týchto mimoriadnych opravných prostriedkov, v dĺžke lehôt na ich podanie, ale aj v samotnej prieskumnej činnosti kasačného a dovolacieho súdu a spôsobe ich rozhodovania. Pripustením analógie v zmysle výkladu dovolateľa by sa vytvoril stav, kedy by sa revízie právoplatných rozhodnutí v trestnom konaní v dôsledku zmeny právnej úpravy v prospech páchatelia trestného činu, ku ktorej došlo po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutí, mohli domáhať len odsúdení, ktorým plynie lehota na podanie dovolania, čo je v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty ako aj zásadou rovnosti zakotvenou v čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

43. Z týchto dôvodov sa dovolací súd nestotožnil s dovolacou námietkou obvinených, že zmena ustanovení Trestného zákona v prospech obvinených, ku ktorej pristúpil zákonodarca až po právoplatnom skončení trestného stíhania obvinených, by predstavovala niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

44. Pokiaľ obvinení v podaných dovolaniach namietali, že im bol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody [dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku], dovolací súd uvádza, že uložené tresty odňatia slobody vo výške 120 mesiacov a 132 mesiacov nie sú uložené mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona (sadzba trestu odňatia slobody od 10 do 15 rokov), a to dokonca ani v prípade, ak by prichádzala do úvahy trestná sadzba trestu odňatia slobody podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024, kde je stanovená sadzba trestu odňatia slobody od 7 do 15 rokov, pričom v oboch prípadoch sa jedná o druh trestu, ktorého uloženie za spáchaný trestný čin Trestný zákon umožňuje.

45. Kritérium primeranosti trestu, na ktorého obvinení v podaných dovolaniach poukazovali, nie je dovolacím dôvodom, pričom v tomto kontexte je nevyhnuté uviesť, že v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody bol obvinenému A. C. uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a obvinenému D. Š. bol uložený trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby, ktoré nemožno považovať za neprimerané.

46. Obvinený A. C. v podanom dovolaní napokon namieta, že okresný súd pri ukladaní trestu neaplikoval v jeho prípade § 39 ods. 1 Trestného zákona a odvolací súd tento stav aproboval. Podľa jeho názoru však, vzhľadom na okolnosti prípadu, existovali individuálne dôvody pre mimoriadne zníženie trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/31/2019 zo dňa 31. júla 2019, podľa ktorého je odsúdeným namietaná nesprávna aplikácia, resp. neaplikácia ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona spôsobilým dovolacím dôvodom, ktorým sa dovolací súd musí zaoberať a nemal by dovolanie odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože dovolací dôvod je splnený, avšak nemusí byť preukázaný tak ako uvádza ustanovenie § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

47. Pri rozhodovaní o treste obvineného okresný súd zohľadnil osobu obvineného, a to že obvinený nebol doposiaľ súdne trestaný, jeho správanie vo výkone väzby, ktoré bolo hodnotené kladne, opakované postihnutie za priestupky na úseku cestnej premávky a hodnotenie z miesta bydliska, kde požíva dobrú povesť, spôsob spáchania činu, jeho následok, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, resp. iné skutočnosti tak, ako to ukladá § 34 odsek 4 Trestného zákona, a dospel k záveru, že u obvineného nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť, ale ani žiadnu priťažujúcu okolnosť, pričom uloženie trestu odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 120 mesiacov nepodmienečne, so zaradením obvineného v zmysle § 48 odsek 3 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, spoločne s trestom prepadnutia vecí, je pre obvineného trestom primeraným.

48. Krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že nezistil pochybenie zo strany okresného súdu vo vzťahu k obvinenému ani vo výroku o uloženom treste odňatia slobody, vrátane spôsobu jeho výkonu ani pri uložení trestu prepadnutia vecí. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 120 mesiacov, zohľadňuje totiž všetky zistené okolnosti prípadu a súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku podrobne vyložil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokazované skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke trestu. Pokiaľ ide o právne úvahy súvisiace s výrokom o treste odňatia slobody, ale aj treste prepadnutia vecí, uložených obvinenému, mal pri ich ukladaní obvinenému na zreteli zásady ukladania trestov a v odôvodnení rozsudku sa konkrétne vyrovnal s kritériami určujúcimi druh trestu a jeho výmeru a dôsledne prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho

následky (pri drogových trestných činoch dochádza nielen k vážnemu ohrozovaniu a poškodzovaniu zdravia osôb - jednotlivých užívateľov drog, ale aj k negatívnym sprievodným sociálnym javom, keď človek, ktorý sa užívaním drogy stane od nej postupne závislým, je ochotný s vidinou splnenia jediného cieľa - získania drogy, resp. prostriedkov na zabezpečenie drogy, páchať aj závažnú trestnú činnosť najrôznejšieho charakteru a ide teda o príliš vysoké riziko recidívy), zavinenie, pohnútku i na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 34 ods. 4 Trestného zákona a správne a v súlade so zákonom použil ustanovenie § 38 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko u obvineného nevzhliadol poľahčujúcu ani pritvrdzujúcu okolnosť, pričom aj tento svoj výrok v napadnutom rozsudku náležite odôvodnil.

49. Dovolací súd konštatuje, že pokiaľ obvinený namieta prísnosť uloženého trestu a neaplikovanie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, tak dovolací súd uvádza, že nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 Trestného zákona podľa ustálenej súdnej praxe (R 5/2011, R 51/2014) nezakladá žiadny dovolací dôvod a posúdenie primeranosti uloženého trestu nespadá pod žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, resp. pôsobnosť dovolacieho súdu je v tomto smere obmedzená len na posúdenie, či bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za daný trestný čin nepripúšťa [§ 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku], čo nie je prejednávany prípad. Obvinenému bol uložený trest na samej dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 120 mesiacov, čiže bol uložený druh trestu, ktorý zákon pripúšťa v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe.

50. Dovolateľ tento dôvod nesprávne subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

51. V zmysle konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a na rozdiel od ustanovení Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť pod „nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy, viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona, v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu ustanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júla 2019, sp. zn. 4Tdo/8/2019).

52. Pokiaľ obvinený poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/31/2019 zo dňa 31. júla 2019 je potrebné uviesť, že v tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd Slovenskej republiky k tejto otázke vyjadril nasledovne:

Najvyšší súd vedomý si vlastnej judikatúry (R 5/2011, R 51/2014) dodáva, že túto nemožno aplikovať na posudzovanú trestnú vec, keďže v danom prípade sa obvinený nedomáha uplatnenia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 Trestného zákona, ale len iného spôsobu aplikácie tohto ustanovenia, a to v závislosti na skutkových záveroch prijatých okresným súdom, ktoré odvolací súd bez vykonania dokazovania prehodnotil v neprospech obvineného, za súčasnej absencie ustanovení upravujúcich spôsob ukladania trestu aj za použitia zmierňovacích ustanovení.

53. V prejednávanom prípade nejde o rovnakú ani obdobnú situáciu, keďže u obvineného neprišlo k aplikácii ustanovenia § 39 Trestného zákona ani okresným ani krajským súdom a ani obvinený sa uplatnenia tohto zákonného ustanovenia nedomáhal ani v odvolacom konaní.

54. Nad rámec vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že skutočnosť, že obvinený nebol pred

spáchaním tohto trestného činu odsúdený, ale dopustil sa priestupkov na úseku cestnej premávky, že jeho spávanie vo výkone väzby po spáchaní trestného činu bolo v súlade s ústavným poriadkom, že u neho neboli zistené žiadne priťažujúce, no ani poľahčujúce okolnosti, nepredstavujú žiadne mimoriadne okolnosti na strane obvineného. Rovnako zaobstarávanie si a prechovávanie metamfetamínu v období od augusta 2018 do júla 2019, jeho predaj v objeme 3 kg jednej osobe, nepredstavujú žiadne mimoriadne okolnosti prípadu. Zároveň je nevyhnutné uviesť, že ani sám obvinený v podanom dovolaní nešpecifikoval, aké individuálne dôvody pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody, podľa jeho názoru, v tomto prípade existovali.

55. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil dovolací súd aj túto dovoláciu námietku obvineného ako nedôvodnú.

56. Záverom dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa k niektorej z uplatnených dovolacích námietok výslovne nevyjadril, považoval ju za nepodstatnú vzhľadom na vyššie ním uvedené skutočnosti a argumenty, na základe ktorých by nemohla taká námietka spôsobiť iné rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

57. Na základe uvedených skutočností dovolací súd zistil, že podanými dovolaniami nebol splnený žiadny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a preto na neverejnom zasadnutí dovolania obvinených podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.